

under en alt, alt for høj erhvervsbeskatning og et alt, alt for højt afgiftstryk, læses for. Det vil vi i Venstre simpelt hen ikke medvirke til. Udgiftsbyrden på det danske erhvervsliv er ødelæggende for udsigten til at få etableret flere private arbejdspladser, så allerede af den grund kan vi ikke være med.

Og så vil jeg gerne sige, at vi faktisk helt teknisk og objektivt betragter forslaget som hamrende ulogisk i forhold til tankerne om, at det private erhvervsliv skal tage et større socialt medansvar. Hvordan forestiller man sig, hvis man er ved sine sansers fulde fem, at det private erhvervsliv skal vise større modtagelighed over for en ny gruppe medarbejdere i f.eks. skånejob, når det skal bære en voksende del af forsørgerbyrden i forbindelse med deres sygdom?

I Venstre tror vi på – og det er der også en række undersøgelser der dokumenterer – at der i det danske erhvervsliv bredt set er et ønske om at knytte medarbejdere til sig, som ikke hundrede procent lever op til de erhvervsmæssige krav, det moderne samfund stiller. Men netop denne gruppe mennesker, som der er behov for at få placeret i ustøttede arbejdspladser i det private erhvervsliv, har jo alt andet lige større risiko for at blive syge, større risiko for at have fravær på deres arbejdsplads, og derfor er det ødelæggende for enhver bestræbelse på at skabe faste, ustøttede arbejdspladser for denne gruppe mennesker, hvis arbejdsgiverperioden i sygedagpengeloven øges fra 2 til 3 uger.

Det er uklogt, det er uigennemtænkt, det er en rigtig skidt idé for nu at udtrykke det meget mildt, og regeringen kan godt glemme alt om at få Venstres opbakning til dette forslag.

(Kort bemærkning).

Jørn Pedersen (S):

Det var med stor interesse, jeg lyttede til hr. Lars Løkke Rasmussen.

Jeg må gå ud fra, at det har været en usædvanlig asocial regering, vi har haft i perioden fra 1983 til 1987, når en sådan regering kunne finde på at have en arbejdsgiverbetalt periode på 13 uger – jeg gentager: 13 uger – og jeg vil da egentlig godt spørge hr. Lars Løkke Rasmussen, hvad det er, der er sket i Venstres hjerter og hjerner siden dengang, siden man kan undsige den førte politik på daværende tidspunkt i så høj grad?

Og så vil jeg godt med stor undren sige: Det var dog et længere indlæg om skånejob. Så vildt

jeg kan læse i lovforslaget, er skånejob ikke nævnt med et eneste ord.

Jeg forstod det sådan, at hr. Lars Løkke Rasmussen og Venstre er parat til i de kommende forhandlinger at pålægge erhvervslivet endog meget store udgifter til den lange række af skånejob, som jeg forstod på hr. Løkke Rasmussen at man ville stille betingelser om til det danske erhvervsliv. Det var virkelig en åbning, og den tror jeg da vil interessere flere andre steder her i huset, hvor vi jo fra hr. Lars Løkke Rasmussen endda har hørt, at man sidder og snakker om ting og sager, der vistnok drejer sig om finansloven.

Men hvordan har Venstres syn ændret sig så meget fra 1987 til i dag, hvor man siger: Hvad der i 1987 var fuldt forsvarligt, er i dag groft uansvarligt? Det er dog en holdningsændring, der vil noget.

(Kort bemærkning).

Lars Løkke Rasmussen (V):

Hr. Jørn Pedersen har jo ret i, at der ikke med et eneste ord i forslaget er nævnt noget om skånejob. Det er jo præcis det, der er problemet. Det virker, som om regeringen fremsætter det ene forslag mod øst og det andet forslag mod vest, uden at der er nogen som helst sammenhæng i regeringens politik.

Regeringen har jo i mange andre sammenhænge betonet det vigtige i, at erhvervslivet tager et større socialt medansvar. En række undersøgelser gennemført i dansk erhvervsliv viser, at det er virksomhederne langt hen ad vejen faktisk parate til. Så nytter det jo ikke noget at komme rendende med et forslag, som gør det vanskeligere at omsætte den tanke til handling, fordi man altså pålægger det private erhvervsliv nogle omkostninger som følge af sygdom, når enhver kan regne ud, at den gruppe, vi snakker om at finde varig plads til i det private erhvervsliv i relation til skånejob, netop er en gruppe, som har større risiko for at komme på sygedagpenge end den gennemsnitlige lønmodtager.

Det er det ene.

Så spørger hr. Jørn Rasmussen, hvad det er, der er sket siden 1987. Nu er det jo sådan, at man ikke kan plukke en enkelt lille faktor ud, der er bestemmende for det samlede omkostningsniveau for dansk erhvervsliv, og så sammenligne, hvordan niveauet var i 1793, i 1915 og i 1987. Man er nødt til at se tingene i sammenhæng, og dér er sandheden jo den, at dansk